"ମିଠେ ବଚ୍ଚେ:— ବଞ୍ଚି ଥାଉ ଥାଉ ଶରୀରରୁ ମରିବାର ଅଭ୍ୟାସ କର— 'ମୁଁ ବି ଆତ୍ମା, ତୁମେ ବି ଆତ୍ମା' ଏହି ଅଭ୍ୟାସ କରିବା ଦ୍ୱାରା ମମତ୍ୱ ତୁଟିଯିବ ।"

ପ୍ରଶ୍ନ:- ସବୁଠାରୁ ଉଚ୍ଚ ଲକ୍ଷ୍ୟ କ'ଣ ? ସେହି ଲକ୍ଷ୍ୟକୁ ପ୍ରାପ୍ତ କରିଲାବାଲାଙ୍କର ଲକ୍ଷଣ କ'ଣ ହୋଇଥିବ ?

ଉତ୍ତର:- ସମସ୍ତ ଦେହଧାରୀମାନଙ୍କଠାରୁ ମମତ୍ୱ ତୁଟିଯାଉ, ସର୍ବଦା ଭାଇ ଭାଇର ସ୍ମୃତି ରହୁ— ଏହା ହିଁ ହେଉଛି ସବୁଠାରୁ ଉଚ୍ଚ ଲକ୍ଷ୍ୟ । ଏହି ଲକ୍ଷ୍ୟରେ ସେହିମାନେ ହିଁ ପହଞ୍ଚି ପାରିବେ ଯେଉଁମାନେ ନିରନ୍ତର ଦେହୀ ଅଭିମାନୀ ହେବାର ଅଭ୍ୟାସ କରୁଥିବେ । ଯଦି ଦେହୀ ଅଭିମାନୀ ଅବସ୍ଥାରେ ରହୁନାହାଁନ୍ତି ତେବେ କେଉଁଠି ନା କେଉଁଠି ଆକର୍ଷଣ ରହିବ, ଚାହେଁ ନିଜର ଶରୀର ପ୍ରତି ବା କୌଣସି ମିତ୍ର ସମ୍ବନ୍ଧୀଙ୍କର ଶରୀର ପ୍ରତି ହେଉ । ସେମାନଙ୍କୁ କାହାର ଶରୀର ଭଲ ଲାଗିବ ବା କାହାର କଥା ଭଲ ଲାଗିବ । ତେବେ ଉଚ୍ଚ ଲକ୍ଷ୍ୟରେ ପହଞ୍ଚିବାର ଲକ୍ଷ୍ୟଧାରୀ ଆତ୍ମା ଶରୀରକୁ ଭଲ ପାଇପାରିବେ ନାହିଁ । ସେମାନଙ୍କର ଶରୀରର ଅଭିମାନ ତୁଟି ଯାଇଥିବ ।

ଓମ୍ ଶାନ୍ତି । ଆତ୍ମିକ ପିତା ଆତ୍ମିକ ପିଲାମାନଙ୍କୁ କହୁଛନ୍ତି— ଦେଖ, ମୁଁ ତୁମ ସମସ୍ତଙ୍କୁ ନିଜ ସମାନ କରିବା ପାଇଁ ଆସିଛି । ତେବେ ବାବା ନିଜ ସମାନ କରିବାପାଇଁ କିପରି ଆସିବେ ? ସିଏ ତ' ନିରାକାର ଅଟନ୍ତି, କହୁଛନ୍ତି ମୁଁ ନିରାକାର ତୁମମାନଙ୍କୁ ନିଜ ସମାନ ଅର୍ଥାତ୍ ନିରାକାରୀ କରିବାପାଇଁ, ବଞ୍ଚି ଥାଉ ଥାଉ ମରିବା ଶିଖାଇବା ପାଇଁ ଆସିଛି, ବାବା ନିଜକୁ ମଧ୍ୟ ଆତ୍ମା ବୋଲି ଭାବୁଛନ୍ତି ନା, ତାଙ୍କର ଏହି ଶରୀରର ଅନୁଭୂତି ନାହିଁ, ଏହି ଶରୀରରେ ରହି ମଧ୍ୟ ଶରୀରର ଅନୁଭୂତି ନାହିଁ । ଏହି ଶରୀର ତ' ତାଙ୍କର ନୁହେଁ ନା । ତୁମେମାନେ ମଧ୍ୟ ଏହି ଶରୀରର ଅଭିମାନ ତୁଟାଇଦିଅ । ତୁମ ଆତ୍ମାମାନଙ୍କୁ ମଧ୍ୟ ମୋ ସହିତ ଯିବାକୁ ହେବ । ମୁଁ ଯେପରି ଏହି ଶରୀରର ଆଧାର ନେଇଛି, ସେହିପରି ତୁମେମାନେ ମଧ୍ୟ ଅଭିନୟ କରିବାପାଇଁ ଶରୀରର ଆଧାର ନେଇଛ । ତୁମେ ଜନ୍ମ ଜନ୍ମାନ୍ତର ଶରୀର ନେଇ ଆସୁଛ । ଯଦିଓ ବର୍ତ୍ତମାନ ମୁଁ ଏହି ଶରୀରରେ ଅଛି କିନ୍ତୁ ନ୍ୟାରା ଅର୍ଥାତ୍ ମରିଯାଇଛି, ଶରୀର ଛାଡିବାକୁ ହିଁ ମରିବା କୁହାଯାଏ । ସେହିପରି ତୁମକୁ ମଧ୍ୟ ଜୀବଦଶାରେ ଥାଇ ଏହି ଶରୀରର ଅଭିମାନରୁ ମରିବାକୁ ହେବ । ମୁଁ ବି ଆତ୍ମା, ତୁମେ ମଧ୍ୟ ଆତ୍ମା ଅଟ, ତୁମେ ମୋ ସାଥିରେ ଘରକୁ ଯିବ ଅଥବା ଏହିଠାରେ ହିଁ ରହିଥିବ ? ତୁମର ଏହି ଶରୀର ପ୍ରତି ଜନ୍ମ ଜନ୍ମାନ୍ତରର ମୋହ ରହିଛି, ଯେପରି ମୁଁ ଅଶରୀରୀ ଅଟେ, ତୁମେ ମଧ୍ୟ ଜୀବଦଶାରେ ରହି ନିଜକୁ ଅଶରୀରୀ ବୋଲି ଭାବ । ଆମକୁ ଏବେ ବାବାଙ୍କ ସାଥିରେ ଯିବାକୁ ହେବ । ବାବାଙ୍କ ଭଳି ତୁମମାନଙ୍କର ମଧ୍ୟ ଏହା ପୁରୁଣା ଶରୀର ଅଟେ । ତେଣୁ ତୁମକୁ ଏହି ପୁରୁଣା ଜୋତା (ଶରୀରକୁ) ଛାଡିବାକୁ ହେବ । ଯେପରି ମୋର ଏହି ଶରୀର ପ୍ରତି ମମତ୍ୱ ନାହିଁ । ସେହିପରି ତୁମେ ମଧ୍ୟ ଏହି ଶରୀରରୁ ମମତ୍ୱ ତୁଟାଇଦିଅ । ତୁମର ମମତ୍ୱ ରଖିବାର ଅଭ୍ୟାସ ହୋଇଯାଇଛି କିନ୍ତୁ ମୋର ଅଭ୍ୟାସ ନାହିଁ । ମୁଁ ଏହି ଶରୀରରେ ରହି ମଧ୍ୟ ଯେପରି ମରିଯାଇଛି । ସେହିପରି ତୁମକୁ ମଧ୍ୟ ମରିବାକୁ ହେବ । ଯଦି ମୋ ସହିତ ଯିବାର ଅଛି ତେବେ ଏହି ଅଭ୍ୟାସ କର । ଶରୀରର ଅଭିମାନ ଏତେ ରହିଥାଏ ଯେ, ସେ କଥା ନ କହିଲେ ଭଲ । ଶରୀର ରୋଗୀ ହୋଇଗଲେ ମଧ୍ୟ ଆତ୍ମା ତାକୁ ଛାଡିବାକୁ ଚାହିଁନଥାଏ, ତେଣୁ ଏଥିରୁ ମମତ୍ୱ ତୁଟାଇବାକୁ ହେବ । ଆମକୁ ତ' ବାବାଙ୍କ ସାଥିରେ ନିଶ୍ଚିତ ଭାବରେ ଯିବାକୁ ହେବ, ତେଣୁ ନିଜକୁ ଶରୀରରୁ ଅଲଗା ଭାବିବାକୁ ପଡିବ, ଏହାକୁ ହିଁ ବଞ୍ଚି ଥାଉ ଥାଉ ମରିବା କୁହାଯାଉଛି । କେବଳ ନିଜର ଘର ହିଁ ମନେ ରହିଥାଏ । ତୁମେ ଜନ୍ମ ଜନ୍ମାନ୍ତରରୁ ଏହି ଶରୀରରେ ରହି ଆସିଛ ସେଥିପାଇଁ ତୁମକୁ ପରିଶ୍ରମ କରିବାକୁ ପଡୁଛି, ବଞ୍ଚି ଥାଉ ଥାଉ ମରିବାକୁ ହେବ । ମୁଁ ତ' ଅସ୍ଥାୟୀ ଭାବରେ ଏହାଙ୍କର ଶରୀରକୁ ଆସୁଛି ତେଣୁ ନିଜକୁ ମରିଯାଇଛ ବୋଲି ଭାବି ଅର୍ଥାତ୍ ନିଜକୁ ଆତ୍ମା ଭାବିବା ଦ୍ୱାରା କୌଣସି ବି ଦେହଧାରୀଙ୍କ ପ୍ରତି ମମତ୍ୱ ରହିବ ନାହିଁ । ପ୍ରାୟତଃ କାହା ସହିତ କାହାର ମୋହ ହୋଇଯାଇଥାଏ । ବାସ୍, ତାଙ୍କୁ ନ ଦେଖିଲେ ରହିପାରନ୍ତି ନାହିଁ । ତେବେ ଏହି ଦେହଧାରୀଙ୍କୁ ମନେପକାଇବା ଏକଦମ୍ ଛାଡିଦେବା ଉଚିତ୍ କାହିଁକିନା ଏହା ବହୁତ ବଡ ଲକ୍ଷ୍ୟ ଅଟେ । ଭାବ ଯେ ଖାଇ ପିଇ ମଧ୍ୟ ଯେପରି ମୁଁ ଏହି ଶରୀରରେ ନାହିଁ । ତେଣୁ ତୁମକୁ ଏହି ଅବସ୍ଥା ପକ୍କା କରିବାକୁ ହେବ ତେବେ ତୁମେ ୮ ରତ୍ନର ମାଳାରେ ଆସିପାରିବ । କିନ୍ତୁ ପରିଶ୍ରମ ବିନା ତୁମକୁ ଉଚ୍ଚପଦ ମିଳିପାରିବ ନାହିଁ । ଶରୀରରେ ରହି ସବୁକିଛି ଦେଖି ମଧ୍ୟ ଭାବ ଯେ ମୁଁ ତ ସେଠାକାର ରହବାସୀ ଅଟେ । ଯେପରି ବାବା ଅସ୍ଥାୟୀ ଭାବରେ ଏହାଙ୍କର ଶରୀରରେ ଅଛନ୍ତି, ସେହିପରି ଆମକୁ ମଧ୍ୟ ଘରକୁ ଯିବାକୁ ହେବ । ଯେପରି ବାବାଙ୍କର ଏହି ଶରୀର ପ୍ରତି ମମତ୍ୱ ନାହିଁ, ସେହିପରି ଆମର ମଧ୍ୟ ଏହି ଶରୀର ପ୍ରତି ମମତ୍ୱ ରହିବା ଉଚିତ୍ ନୁହେଁ । ତୁମମାନଙ୍କୁ ବୁଝାଇବା ପାଇଁ ବାବାଙ୍କୁ ଏହି ଶରୀରରେ ରହିବାକୁ ପଡୁଛି ।

ତୁମକୁ ଏବେ ଘରକୁ ଯିବାକୁ ହେବ ସେଥିପାଇଁ କୌଣସି ଦେହଧାରୀ ପ୍ରତି ମମତ୍ୱ ନରହୁ । ଅମୁକ ବହୁତ ଭଲ, ସ୍ନେହୀ ଅଟନ୍ତି— ଏହା ଦ୍ୱାରା ଆତ୍ମାର ବୁଦ୍ଧି ଯାଇଥାଏ ନା । ବାବା କହୁଛନ୍ତି ଶରୀରକୁ ନୁହେଁ, ତୁମକୁ ଆତ୍ମାକୁ ଦେଖିବାକୁ ହେବ, ଶରୀରକୁ ଦେଖିବା ଦ୍ୱାରା ତୁମର ଅଧୋଗତି ହେବ, ଏହା ବହୁତ ବଡ ଲକ୍ଷ୍ୟ ଅଟେ । ତୁମର ଏହା ଜନ୍ମ ଜନ୍ମାନ୍ତରର ପୁରୁଣା ମମତ୍ୱ ଅଟେ । ବାବାଙ୍କର କୌଣସି ମମତ୍ୱ ନାହିଁ ସେଥିପାଇଁ ତ' ତୁମମାନଙ୍କୁ ଶିଖାଇବା ପାଇଁ ଆସିଛନ୍ତି । ବାବା ନିଜେ କହୁଛନ୍ତି ମୁଁ ଏହି ଶରୀରରେ

ମମତ୍ୱ ରଖିନାହିଁ, ତୁମେ ମମତ୍ୱ ରଖିଛ, ମୁଁ ତୁମକୁ ଉଦ୍ଧାର କରିବା ପାଇଁ ଆସିଛି । ତୁମର ଏବେ ୮୪ ଜନ୍ମ ଶେଷ ହେଲା, ସେଥିପାଇଁ ଏହି ଶରୀରର ଅଭିମାନ ତୁଟାଇଦିଅ । ଦେହୀ ଅଭିମାନୀ ହୋଇ ନ ରହିବା ଦ୍ୱାରା ତୁମେ କେଉଁଠି ନା କେଉଁଠି ଆକର୍ଷିତ ହୋଇଯାଅ । କାହାର କଥା ଭଲ ଲାଗିବ, କାହାର ଶରୀର ଭଲ ଲାଗିବ, ତେବେ ଘରେ ମଧ୍ୟ ତାଙ୍କର କଥା ମନେପଡିବ । ଶରୀର ପ୍ରତି ଆକର୍ଷିତ ହେଲେ ହାରିଯିବ । ଏହିଭଳି ଅନେକ ଖରାପ ହୋଇଯାଇଥା'ନ୍ତି । ବାବା କହୁଛନ୍ତି ସ୍ତ୍ରୀ-ପୁରୁଷର ସମ୍ବନ୍ଧ ଛାଡି ନିଜକୁ ଆତ୍ମା ଭାବ, ଇଏ ବି ଆତ୍ମା, ମୁଁ ବି ଆତ୍ମା ଅଟେ । ନିଜକୁ ଆତ୍ମା ଭାବି ଭାବି ଶରୀରର ଅଭିମାନ ତୁଟିଯିବ । ବାବାଙ୍କୁ ମନେପକାଇବା ଦ୍ୱାରା ବିକର୍ମ ବିନାଶ ହେବ । ଏହି କଥା ଉପରେ ତୁମେ ଭଲ ଭାବରେ ବିଚାର ସାଗର ମନ୍ଥନ କରିପାରିବ । ବିଚାର ସାଗର ମନ୍ଥନ କରିବା ବିନା ତୁମେ ଖୁସିରେ ରହିପାରିବ ନାହିଁ । ଏହି ନିଶ୍ଚୟ ପକ୍କା ହେବା ଦରକାର ଯେ ଆମକୁ ବାବାଙ୍କ ପାଖକୁ ନିଶ୍ଚିତ ଯିବାକୁ ହେବ । ତେଣୁ ମୂଳକଥା ହେଲା ବାବାଙ୍କୁ ମନେପକାଇବା । ଏହି ୮୪ ଜନ୍ମର ଚକ୍ର ପୁରା ହେଲା ପୁଣି ଥରେ ଆରମ୍ଭ ହେବ । ଯଦି ଏହି ପୁରୁଣା ଦେହରୁ ମମତ୍ୱ ନ ତୁଟାଇଲ ତେବେ ଅଟକିଯିବ, ନିଜର ଶରୀର ପ୍ରତି ଅଥବା କୌଣସି ମିତ୍ର ସମ୍ବନ୍ଧୀଙ୍କର ଶରୀର ପ୍ରତି ଆକର୍ଷିତ ହୋଇଯିବ । ତେଣୁ ତୁମକୁ କାହା ସହିତ ବୁଦ୍ଧି ଲଗାଇବାର ନାହିଁ, ନିଜକୁ ଆତ୍ମା ମନେକରି ବାବାଙ୍କୁ ମନେପକାଇବାର ଅଛି । ଆମେ ଆତ୍ମା ନିରାକାର, ବାବା ମଧ୍ୟ ନିରାକାର, ଅଧାକଳ୍ପ ତୁମେ ଭକ୍ତିମାର୍ଗରେ ବାବାଙ୍କୁ ମନେପକାଇ ଆସିଛ ନା । 'ହେ ପ୍ରଭୁ' କହିବା ଦ୍ୱାରା ଶିବଲିଙ୍ଗ ହିଁ ସମ୍ମୁଖକୁ ଆସିବ । କୌଣସି ଦେହଧାରୀକୁ 'ହେ ପ୍ରଭୁ' ବୋଲି କହିପାରିବା ନାହିଁ । ସମସ୍ତେ ଶିବ ମନ୍ଦିରକୁ ଯାଇ ତାଙ୍କୁ ହିଁ ପରମାତ୍ମା ଭାବି ପୂଜା କରିଥା'ନ୍ତି, ସର୍ବୋଚ୍ଚ ଭଗବାନ ଜଣେ ହିଁ ଅଟନ୍ତି । ସର୍ବୋଚ୍ଚ ଅର୍ଥାତ୍ ପରମଧାମବାସୀ । ଭକ୍ତି ମଧ୍ୟ ପ୍ରଥମେ ଅବ୍ୟଭିଚାରୀ ହୋଇଥାଏ ଜଣଙ୍କୁ ହିଁ ଭକ୍ତି କରିଥା'ନ୍ତି ପରେ ବ୍ୟଭିଚାରୀ ହୋଇଯାଇଥା'ନ୍ତି । ତେଣୁ ବାବା ବାରମ୍ବାର ପିଲାମାନଙ୍କୁ ବୁଝାଉଛନ୍ତି କି ତୁମକୁ ଉଚ୍ଚପଦ ପାଇବାର ଅଛି ତେଣୁକରି ଏହି ଅଭ୍ୟାସ କର, ଦେହର ଅଭିମାନ ଛାଡ । ସନ୍ନ୍ୟାସୀ ମଧ୍ୟ ବିକାରକୁ ତ୍ୟାଗ କରୁଛନ୍ତି ନା । ଆଗରୁ ସନ୍ନ୍ୟାସୀମାନେ ସତ୍ତୋପ୍ରଧାନ ଥିଲେ ଏବେ ଏମାନେ ମଧ୍ୟ ତମୋପ୍ରଧାନ ହୋଇଯାଇଛନ୍ତି । ସତ୍ତୋପ୍ରଧାନ ଆତ୍ମା ଅନ୍ୟମାନଙ୍କୁ ଆକର୍ଷିତ କରିଥାଏ । ସେଥିପାଇଁ ଅପବିତ୍ର ଆତ୍ମାମାନେ ଆକର୍ଷିତ ହୋଇଥା'ନ୍ତି କାହିଁକି ନା ସେମାନଙ୍କର ଆତ୍ମା ପବିତ୍ର ଅଟେ । ଯଦିଓ ଏମାନେ ପୁନର୍ଜନ୍ମରେ ଆସୁଛନ୍ତି ତେବେ ବି ପବିତ୍ର ରହୁଥିବା ଯୋଗୁଁ ଆକର୍ଷିତ କରିଥା'ନ୍ତି । ତେଣୁ ଏମାନଙ୍କର କେତେ ଅନୁଗାମୀ ହୋଇଥା'ନ୍ତି, ପବିତ୍ରତାର ଶକ୍ତି ଯେତେ ଅଧିକ, ସେହି ହିସାବରେ ଅଧିକ ଅନୁଗାମୀ ହୋଇଥା'ନ୍ତି । ଏହି ବାବା ତ' ସଦା ପବିତ୍ର ଏବଂ ଗୁପ୍ତ ଅଟନ୍ତି । ଦୁଇଜଣ ଅଛନ୍ତି ନା, କିନ୍ତୁ ସମସ୍ତ ଶକ୍ତି ଶିବବାବାଙ୍କର, ବ୍ରହ୍ମାଙ୍କର ନୁହେଁ । ଆରମ୍ଭରୁ ମଧ୍ୟ ତୁମକୁ ଶିବବାବା ଆକର୍ଷିତ କରିଥିଲେ ଏହି ବ୍ରହ୍ମା ନୁହେଁ କାହିଁକିନା ସିଏ ସଦା ପବିତ୍ର ଅଟନ୍ତି । ତୁମେ ଏହି ବ୍ରହ୍ମାଙ୍କ ପାଇଁ ଘରଦ୍ୱାର ଛାଡି ଆସି ନାହଁ, ଇଏ କହୁଛନ୍ତି ମୁଁ ସବୁଠାରୁ ଅଧିକ ପୁରା ୮୪ ଜନ୍ମ ପ୍ରବୃତ୍ତିମାର୍ଗରେ ରହିଛି, ତେଣୁ ଇଏ ତୁମକୁ ଆକର୍ଷିତ କରିପାରିବେ ନାହିଁ । ଶିବବାବା କହୁଛନ୍ତି ମୁଁ ତୁମକୁ ଆକର୍ଷିତ କରୁଛି । ଯଦିଓ ସନ୍ନ୍ୟାସୀ ପବିତ୍ର ରହୁଛନ୍ତି, କିନ୍ତୁ କେହି ମଧ୍ୟ ମୋ ଭଳି ପବିତ୍ର ହୋଇପାରିବେ ନାହିଁ । ସେମାନେ ସମସ୍ତେ ଭକ୍ତିମାର୍ଗର ଶାସ୍ତ୍ର ଆଦି ଶୁଣାଉଛନ୍ତି, ମୁଁ ଆସି ତୁମକୁ ସମସ୍ତ ବେଦଶାସ୍ତ୍ରର ସାରାଂଶ ଶୁଣାଉଛି । ଚିତ୍ରରେ ମଧ୍ୟ ଦେଖାଇଛନ୍ତି ବିଷ୍ଣୁଙ୍କ ନାଭିରୁ ବ୍ରହ୍ମା ବାହାରିଲେ ପୁଣି ବ୍ରହ୍ମାଙ୍କ ହାତରେ ଶାସ୍ତ୍ର ଦେଖାଇଛନ୍ତି । କିନ୍ତୁ ବିଷ୍ଣୁ ତ' ବ୍ରହ୍ମାଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ଶାସ୍ତ୍ରର ରହସ୍ୟ ଶୁଣାଉନାହାନ୍ତି । ସେମାନେ ବିଷ୍ଣୁଙ୍କୁ ମଧ୍ୟ ଭଗବାନ ବୋଲି ଭାବୁଛନ୍ତି । ବାବା ବୁଝାଉଛନ୍ତି ମୁଁ ଏହି ବ୍ରହ୍ମାଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ଶୁଣାଉଛି । ମୁଁ କ'ଣ ବିଷ୍ଣୁଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ବୁଝାଉଛି କି । କେଉଁଠି ବ୍ରହ୍ମା, କେଉଁଠି ବିଷ୍ଣୁ । ବ୍ରହ୍ମା ହିଁ ବିଷ୍ଣୁ ହେଉଛନ୍ତି ପୁଣି ୮୪ ଜନ୍ମ ପରେ ଏହି ସଙ୍ଗମ ହେବ । ଏହା ତ' ନୂଆ କଥା ଅଟେ ନା, ବୁଝାଇବା ପାଇଁ ଏହା କେତେ ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟଜନକ କଥା ଅଟେ ।

ବର୍ତ୍ତମାନ ତ' ବାବା କହୁଛନ୍ତି— ପିଲେ, ବଞ୍ଚି ଥାଉ ଥାଉ ମରିବାକୁ ହେବ । ତୁମେ ଶରୀର ଧାରଣ କରିଛ ନା, ଜାଣୁଛ ଯେ ଆମେ ହେଲୁ ଆତ୍ମା, ଆମେ ବାବାଙ୍କ ସାଥିରେ ଚାଲିଯିବୁ । ଏହି ଶରୀର ଆଦିକୁ ତ ସାଥୀରେ ନେଇ ଯିବାର ନାହିଁ । ବର୍ତ୍ତମାନ ବାବା ଆସିଛନ୍ତି ତେଣୁ କିଛି ନା କିଛି ନୂଆ ଦୁନିଆକୁ ସ୍ଥାନାନ୍ତରିତ କରିଦେବା । ମନୁଷ୍ୟମାନେ ପରଜନ୍ମରେ ପାଇବା ପାଇଁ ଦାନ ପୁଣ୍ୟ କରିଥା'ନ୍ତି, ତୁମକୁ ମଧ୍ୟ ନୂଆ ଦୁନିଆରେ ମିଳିବ । ଏକଥା ମଧ୍ୟ ସେହିମାନେ ହିଁ କରିବେ ଯେଉଁମାନେ କି କଳ୍ପ ପୂର୍ବରୁ କରିଥିବେ । ଏଥିରେ କମ୍ ବେଶୀ କିଛି ବି ହୋଇପାରିବ ନାହିଁ, ତୁମେ ସବୁ କିଛି ସାକ୍ଷୀ ହୋଇ ଦେଖ । କିଛି କହିବାର ଆବଶ୍ୟକତା ପଡିବ ନାହିଁ । ତଥାପି ମଧ୍ୟ ବାବା ବୁଝାଉଛନ୍ତି ଯାହାକିଛି କରୁଛ ତା'ର ଅହଂକାର ରହିବା ଉଚିତ୍ ନୁହେଁ । ଆମେ ଆତ୍ମା ଏହି ଶରୀର ଛାଡି ଯିବୁ, ସେଠାରେ ନୂଆ ଦୁନିଆରେ ଯାଇ ନୂଆ ଶରୀର ନେବୁ । ଗାୟନ ମଧ୍ୟ କରାଯାଉଛି ରାମ ଗଲେ ରାବଣ ମଧ୍ୟ ଗଲେ... ରାବଣର କେତେ ବିଶାଳ ପରିବାର । ତୁମର ସଂଖ୍ୟା ତ' ବହୁତ କମ୍ । ଏହି ସାରା ଦୁନିଆ ରାବଣ ସଂମ୍ପ୍ରଦାୟ ଅଟେ । ତୁମ ରାମ ସଂମ୍ପ୍ରଦାୟଙ୍କ ସଂଖ୍ୟା କେତେ କମ୍- ମାତ୍ର ୯ ଲକ୍ଷ୍ୟ । ତୁମେମାନେ ଧରିତ୍ରୀର ତାରକା ଅଟ ନା । କେବଳ ମାତା ପିତା ଏବଂ ତୁମେ ପିଲାମାନେ । ତେଣୁ ବାବା ବାରମ୍ବାର ପିଲାମାନଙ୍କୁ ବୁଝାଉଛନ୍ତି ଯେ ବଞ୍ଚି ଥାଉ ଥାଉ ମରିବାର ଅଭ୍ୟାସ କର । ଯଦି କାହାକୁ ଦେଖି ବୁଦ୍ଧିରେ ଆସୁଛି ଯେ- ଇଏ ବହୁତ ଭଲ, ବହୁତ ଭଲ ଭାବରେ ବୁଝାଉଛନ୍ତି, ଏହା ମଧ୍ୟ ମାୟାର ପ୍ରଭାବ ଅଟେ, ଏହିଭଳି ମାୟା ତୁମକୁ ଲୋଭ ଦେଖାଇଥାଏ । ଯଦି ସେମାନଙ୍କର ଭାଗ୍ୟରେ ନାହିଁ ତେବେ ମାୟା ସମ୍ମୁଖକୁ ଆସିଯାଇଥାଏ । ଯେତେ ବି ବୁଝାଇଲେ କ୍ରୋଧ କରିବେ, ଏକଥା ବୁଝନ୍ତି ନାହିଁ ଯେ ଦେହ ଅଭିମାନ ହିଁ ଏହି କାମ କରାଉଛି । ଯଦି ଅଧିକ ବୁଝାଇବ ତେବେ ଜ୍ଞାନ ଛାଡିଦେବେ ସେଥିପାଇଁ ସ୍ନେହର ସହିତ ଚଳାଇବାକୁ ପଡିଥାଏ । କାହା ସହିତ ଯଦି ବୁଦ୍ଧି ଲାଗିଗଲା ତେବେ ସେକଥା ନ କହିଲେ ଭଲ, ଏକଦମ୍ ପାଗଳ ହୋଇଯାଇଥା'ନ୍ତି । ମାୟା ଏକଦମ୍ ଅଜ୍ଞାନୀ

କରିଦେଇଥାଏ ସେଥିପାଇଁ ବାବା କହୁଛନ୍ତି କେବେ କାହାର ନାମ ରୂପରେ ଆକର୍ଷିତ ହୁଅ ନାହିଁ । ମୁଁ ଆତ୍ମା ଅଟେ ଏବଂ ଏକମାତ୍ର ବାବା ଯିଏକି ବିଦେହୀ ଅଟନ୍ତି, ତାଙ୍କ ପ୍ରତି ହିଁ ସ୍ନେହ ରହିବା ଉଚିତ୍ । ଏହା ହିଁ ମେହେନତର କାମ । କାହାରି ଦେହ ପ୍ରତି ମମତ୍ୱ ନରହୁ । ଏହିପରି ନୁହେଁ ଯେ ଘରେ ବସି ମଧ୍ୟ ଜ୍ଞାନ ଦେଇଥିବା ଆତ୍ମାଙ୍କ କଥା ମନେପଡୁ— ସିଏ ବହୁତ ସ୍ନେହୀ, ବହୁତ ଭଲ ବୁଝାଉଛନ୍ତି । ଆରେ, ଜ୍ଞାନ ତ' ମିଠା, ଆତ୍ମା ମଧ୍ୟ ମିଠା, ଏହି ଶରୀର କ'ଣ ମିଠା ଅଟେ । ତେଣୁ ଜ୍ଞାନ ଶୁଣାଉଥିବା ବ୍ୟକ୍ତି ମଧ୍ୟ ଆତ୍ମା ହିଁ ଅଟେ । କେବେ ବି ଶରୀର ପ୍ରତି ଆକର୍ଷିତ ହେବା ଉଚିତ୍ ନୁହେଁ । ଆଜିକାଲି ତ' ବିଭିନ୍ନ ପ୍ରକାରର ଭକ୍ତି ଚାଲିଛି । ଆନନ୍ଦମୟୀ ମାଆକୁ ମଧ୍ୟ ମାଆ ମାଆ କହି ମନେପକାଉଛନ୍ତି, ଆଚ୍ଛା ପୁଣି ପିତା କେଉଁଠାରେ ଅଛନ୍ତି ? ସମ୍ପତ୍ତି ବାପଠାରୁ ମିଳିବ ନା ମାଆଠାରୁ ? ମାଆକୁ ମଧ୍ୟ ପଇସା କେଉଁଠାରୁ ମିଳବ ? କେବଳ ମାଆ ମାଆ କହିବା ଦ୍ୱାରା ଟିକିଏ ବି ପାପ କଟିବ ନାହିଁ । ବାବା କହୁଛନ୍ତି ମୋତେ ମନେପକାଅ । ତୁମକୁ ନାମ ରୂପରେ ଆକର୍ଷିତ ହେବାର ଫସିବାର ନାହିଁ ଆହୁରି ହିଁ ପାପ ହୋଇଯିବ କାହିଁକିନା ବାବାଙ୍କର ଅବଜ୍ଞାକାରୀ ହେଉଛ । ବହୁତ ସନ୍ତାନ ଏହିକଥା ଭୁଲିଯାଉଛନ୍ତି, ବାବା ବୁଝାଉଛନ୍ତି ମୁଁ ତୁମମାନଙ୍କୁ ସାଥୀରେ ନେବାପାଇଁ ଆସିଛି ତେଣୁ ନିଶ୍ଚିତ ଭାବରେ ନେବି, ସେଥିପାଇଁ ତୁମେ ମୋତେ ମନେପକାଅ । ଏକମାତ୍ର ମୋତେ ମନେପକାଇବା ଦ୍ୱାରା ହିଁ ତୁମର ପାପ କଟିବ । ତୁମେ ଭକ୍ତିମାର୍ଗରେ ଅନେକଙ୍କୁ ମନେପକାଇଆସିଛ । କିନ୍ତୁ ବାବାଙ୍କ ବିନା କୌଣସି କାମ କିପରି ହେବ । ବାବା କ'ଣ କହୁଛନ୍ତି କି ତୁମେ ମାଆଙ୍କୁ ମନେପକାଅ । ବାବା ତ' କହୁଛନ୍ତି ମୋତେ ମନେପକାଅ । ମୁଁ ହିଁ ପତିତ ପାବନ ଅଟେ । ସେଥିପାଇଁ ତୁମେ ବାବାଙ୍କର ନିର୍ଦ୍ଦେଶ ଅନୁସାରେ ପରିଚାଳିତ ହୁଅ । ତୁମେମାନେ ମଧ୍ୟ ବାବାଙ୍କର ନିର୍ଦ୍ଦେଶ ଅନୁଯାୟୀ ଅନ୍ୟମାନଙ୍କୁ ବୁଝାଅ । ତୁମେ କ'ଣ ପତିତ ପାବନ ଅଟ କି । ତେଣୁ ଜଣଙ୍କୁ ହିଁ ମନେପକାଇବାକୁ ହେବ । ଆମର ତ' ଏକମାତ୍ର ଶିବବାବା, ଦ୍ୱିତୀୟ କେହି ନାହାଁନ୍ତି । ବାବା ଆମେ ଆପଣଙ୍କ ପାଇଁ ହିଁ ସମର୍ପଣ ହେବୁ, କେବଳ ଶିବବାବାଙ୍କ ପାଇଁ ହିଁ ସମର୍ପିତ ହେବା ଉଚିତ୍ ଆଉ ସମସ୍ତଙ୍କର ସ୍ମୃତି ଭୁଲିଯିବା ଦରକାର । ଭକ୍ତିମାର୍ଗରେ ତ' ଅନେକଙ୍କୁ ମନେପକାଇଥା'ନ୍ତି । ଏଠାରେ ତ' ଏକମାତ୍ର ଶିବବାବା, ଦ୍ୱିତୀୟ କେହି ନୁହେଁ । ତଥାପି ମଧ୍ୟ କେହି କେହି ନିଜର ମତ ଦେଉଛନ୍ତି ତେବେ ଏହା ଦ୍ୱାରା କ'ଣ ଗତି ସଦଗତି ମିଳିବ । ଦ୍ୱନ୍ଦରେ ପଡୁଛନ୍ତି— ବିନ୍ଦୁକୁ କିପରି ମନେପକାଇବୁ ? ଆରେ, ତୁମର ନିଜ ଆତ୍ମା କଥା ମନେଅଛି ନା ଯେ ମୁଁ ଏକ ଆତ୍ମା ଅଟେ, ଏହା ମଧ୍ୟ ବିନ୍ଦୁ ରୂପ ଅଟେ । ତେଣୁ ତୁମର ବାବା ମଧ୍ୟ ବିନ୍ଦୁ ଅଟନ୍ତି । ପିତାଙ୍କଠାରୁ ହିଁ ସମ୍ପତ୍ତି ମିଳିଥାଏ । ମାଆ ତ' ଦେହଧାରୀ ଅଟନ୍ତି, ତୁମକୁ ବିଦେହୀଙ୍କଠାରୁ ହିଁ ସମ୍ପତ୍ତି ମିଳିବାର ଅଛି ସେଥିପାଇଁ ଅନ୍ୟ ସବୁକଥା ଛାଡି ଜଣଙ୍କ ସହିତ ବୁଦ୍ଧିଯୋଗ ଯୋଡ । ଆଚ୍ଛା!

ମିଠା ମିଠା ସିକିଲଧେ ସନ୍ତାନମାନଙ୍କ ପ୍ରତି ମାତା-ପିତା, ବାପଦାଦାଙ୍କର ମଧୁର ସ୍ନେହଭରା ସ୍ମୃତି ଏବଂ ସୁପ୍ରଭାତ୍ । ଆତ୍ମିକ ପିତାଙ୍କର ଆତ୍ମିକ ସନ୍ତାନମାନଙ୍କୁ ନମସ୍ତେ ।

ଧାରଣା ପାଇଁ ମୁଖ୍ୟ ସାର :—

(୧) ଶରୀରର ଅଭିମାନକୁ ସମାପ୍ତ କରିବା ପାଇଁ ଚାଲିବା ବୁଲିବା ସମୟରେ ଅଭ୍ୟାସ କରିବାକୁ ହେବ— ଯେପରି ମୁଁ ଏହି ଶରୀରରୁ ମରିଯାଇଛି, ଅଲଗା ହୋଇଯାଇଛି ଅର୍ଥାତ୍ ଶରୀରରେ ହିଁ ନାହିଁ । ବିନା ଶରୀରରେ ଆତ୍ମାକୁ ଦେଖ ।

(୨) କେବେ ବି କାହାର ଶରୀର ପ୍ରତି ତୁମକୁ ପ୍ରଭାବିତ ହେବାର ନାହିଁ । ଏକମାତ୍ର ବିଦେହୀ ବାବାଙ୍କ ସହିତ ସ୍ନେହ ରଖିବାର ଅଛି । ଜଣଙ୍କ ସହିତ ହିଁ ବୁଦ୍ଧିଯୋଗ ଲଗାଇବାର ଅଛି ।

ବରଦାନ:- ବ୍ରାହ୍ମଣ ଜୀବନରେ ସର୍ବ ସମ୍ପତ୍ତିକୁ ସଫଳ କରି ସଦାସର୍ବଦା ପ୍ରାପ୍ତିରେ ସମ୍ପନ୍ନ ହେଉଥିବା ସନ୍ତୁଷ୍ଟମଣି ହୁଅ ।

ବ୍ରାହ୍ମଣ ଜୀବନର ସବୁଠାରୁ ବଡ ସମ୍ପତ୍ତି ହେଉଛି ସନ୍ତୁଷ୍ଟ ରହିବା । ଯେଉଁଠାରେ ସର୍ବପ୍ରାପ୍ତି ରହିଛି ସେହିଠାରେ ସନ୍ତୁଷ୍ଟତା ଅଛି ଏବଂ ଯେଉଁଠାରେ ସନ୍ତୁଷ୍ଟତା ଅଛି ସେଠାରେ ସବୁ କିଛି ଅଛି । ଯେଉଁମାନେ ସନ୍ତୁଷ୍ଟତାର ରତ୍ନ ଅଟନ୍ତି ସେମାନେ ସର୍ବ ପ୍ରାପ୍ତି ସ୍ୱରୂପ ଅଟନ୍ତି ଏବଂ ସେମାନଙ୍କର ଗୀତ ହେଲା-- ଯାହା କିଛି ପାଇବାର ଥିଲା ତାହା ପାଇଗଲି.... ଏହିଭଳି ସର୍ବ ପ୍ରାପ୍ତି ସମ୍ପନ୍ନ ହେବାର ବିଧି ହେଲା ମିଳିଥିବା ସର୍ବ ସମ୍ପତ୍ତିକୁ ସେବାରେ ବ୍ୟବହାର କରିବା କାରଣ ଯେତିକି ଯେତିକି ସଫଳ କରିବା ସେତିକି ସେତିକି ବଢିଚାଲିବ ।

ସ୍ଲୋଗାନ:- ହୋଲୀହଂସ ତାକୁ କୁହାଯିବ ଯିଏ ସର୍ବଦା ଦିବ୍ୟଗୁଣ ରୂପୀ ମୋତି ଗ୍ରହଣ କରୁଥିବେ, ଅବଗୁଣରୂପୀ ପଥର ନୁହେଁ ।

***** ଓମ୍ ଶାନ୍ତି *****